

Име, презиме, фамилия:	Георги Стойчев Георгиев
Имейл:	gogo.georgiev95@gmail.com
Населено място:	Котел
Училище:	СОУ „Георги Стойков Раковски“
Заглавие на тема:	<i>„Има по-лоши престъпления от това да гориш книги. Едно от тях е да не ги четеш.“ (Рей Бредбъри)</i>

****Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.***

Стоя замислен в полутъмната стая, заобиколен от своите книги. На една ръка разстояние, сред страниците, изпълнени със ситни букви, се намират различни светове, истории, мечти, желания за власт, за любов... Формирах възгледите си за света благодарение на творчеството на автори като Достоевски, Юго, Сервантес, Талев, Димов и много други. Трудно ми е да посоча кой от тях ми е любим, защото всеки от тях поставя вечните теми, сюжети и герои, от които се интересуваме и можем да се идентифицираме – с духовната борба на Лазар Глаушев или страстите на Борис Морев.

Замислен съм, защото все по-често няма с кого да споделя прочетеното от пожълтелите страници. Сякаш тъмнината, навлизаща в стаята ми, е затъмнила съзнанието на всички мои приятели. Причините за това са ясни на всички. Информацията, получена от интернет, също е на един клик разстояние, но се съмнявам, че тя развива креативното мислене, напротив – тя намалява възможността ни дори да се съсредоточим върху даден текст. Виртуалното пространство възпитава като улицата, т.е. не възпитава в правилната посока.

Силата на книгата е неосъзната от днешната младеж, но не и от известните личности на отминалото време. Във всяка историческа епоха е имало позволени и непозволени текстове, но парадоксът е, че точно тогава – във времена на потискаща цензура, са създадени едни от най-големите шедьоври на световната и българската литература: „Дон Кихот“, „Доктор Живаго“, „Майстора и Маргарита“, творчеството на Радичков, Радой Ралин и други. Нито кладите на Хитлер, нито Главлит на Сталин са спрели желанието на човека за нови знания и добре разказани истории. Напротив! Точно в такива периоди, наред с човешкото безумие, се раждат и великите произведения в изкуството.

Днес, с малки изключения, диктатори няма, светът се радва на свобода и демокрация. Въпреки това все по-малко хора посягат към книгата. Това, което не са успели да заличат диктатурите, днес успешно го правят кратките клипчета, чатът, безцелното сърфиране в необятната Мрежа... Кое е по-лошо: унищожаването на книгите или липсата на интерес към тях? Вниквайки в ежедневието на съвременното общество, имам усещането, че антиутопиите на Оруел и Бредбъри са се сбъднали. Няма го Големия брат, нито пожарните команди, унищожавачи човешката памет, запазена в писаното слово. Днес

унищожителите на книгите са навсякъде около нас, а начинът на унищожение не са кладата и списъците със забранени четива, а нашето безхаберие и апатия към знанията, скрити между твърдите корици. Мнозинството се заблуждава, че познания могат да се добият по всякакви начини, и интересното е, че четенето не попада сред тях. Заблуждаваме се, че филмите, реалити форматите и псевдопублицистичните предавания описват психологията, нуждите и мислите на съвремието ни. Важно е да бъде уточнено, че не всяко четене води до духовно израстване. Днес не книгите, а жълтата преса задават моделите на писане, мислене и категориите за красиво и морално. Изменят дори и правописа.

Всяка история може да бъде разказана по различен начин, но важното е в себе си да задава етичните норми, от които всички се нуждаем. Книгите представят фикционален свят, който развива нашето въображение, кара ни да осмисляме заобикалящата ни среда, предава опита на предишните поколения, техните знания и опит...

„Не се опитвам да опиша бъдещето. Опитвам се да го предотвратя!“, е казал Рей Бредбъри. За съжаление, ми се струва, че опитът му е неуспешен. Библиотеките са пълни с книги, но те стоят заключени в мрачни и прашни зали, недокоснати от нас – младите. Трудно нашето поколение ще роди някой от споменатите по-горе гении. Друга мисъл на американския автор се оказва вярна: „Има по-лоши престъпления от това да гориш книги. Едно от тях е да не ги четеш“. Живеем във време на материален възход и духовен упадък, в което връзката на човека с книгата е изтъняла и е на път да се скъса. Безсмислените текстове, украсени с мултимедийни изображения и цветови гами, съблазняващи мозъка, унищожават културната ни памет.

Не искам в непрогледния мрак да срещам оживелите герои от произведенията на Алеко Константинов и Алек Попов, защото те ясно ни показват в какво се превръщат тези, които не горят, но и не посягат към книгите.